

מילין יקרין נהרות אור ועובדין טבין ממעיין ההיים נהרין לשעה ולדורות

משולחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל
הרב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זצוקללה"ה זיע"א
מרא דארעא קדישא - בעל "שערי טוביה"

פרשת ויקרא תשפ"ה

פרשת השבוע

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א, ב)

איתא בספרים (שפתי כהן פרשה ז), הרמוז על מצות טילה, אשר כפי שאמרו רז"ל (וה"ק ח"א צה) המל את בנו כאילו הקריב קרבן, על זה אמרה תורה, אדם כי יקריב מכם, מכם דייקא, ר"ל שמקריב את בנו למילה, לחתוך מעצמו וגופו במסירות נפש (עי' גיטין נ:), זהו קרבן לה'.
[והחתם סופר כתב (פרשה ז) שזוהו המשך הכתוב מן הבהמה וגו' תקריבו את קרבנכם, כי קיימא לן (פסחים סב) ערל אינו נכנס לעזרה אלא משלה קרבנותיו, ומכיון שכן הרי אינו יכול לסמוך על קרבנו, וז"ש הכתוב, אדם כי יקריב מכם קרבן לה', כלומר שמקריב תחילה קרבן מעצמו וגופו שהוא המילה, אז אם מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו וגו', אל פתח אהל מועד יקריב אותו וגו', ולא על ידי שליח, וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לה].

אמנם באמת עיקר ההקדמה הוא לא רק במה שמכניס האב את בנו למילה גרידא, אלא מה שמכניסו לתורה, ומסור אותו לעבודת ה', להחנות בדרך הישר והרצוי, זהו הקרבן האמיתי להש"ת, ונרצה לו לכפר עליו. וכמו כן באדם עצמו, עיקר העבודה היא להקריב 'מכם' קרבן, ר"ל שימסור נפשו להש"ת, והיינו לא רק שימסור עצמו למיתה על קידוש ה' בדברים שצריך למסור נפשו עליהם, אלא כל ימי חלדו עלי אדמות, לאורך ימיו ושנותיו, ימסור נפשו נגד תאוותיו ומדותיו הרעות, נגד ראיות אסורות וכי"ב ונגד מחלוקת ופירוד לבבות, וכאשר עושה כן נחשב בזה כמקריב קרבן מעצמו אשה ריח ניחוח לה'.

כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה' (ב, יא)
עלה ברעיוני הרמוז, כי השאור מגדל ומנשא את העיסה יותר מכפי מה שהיא באמת, [כמו שכתב החתם סופר זצ"ל (דרשות) שביעי של פסח דרוש יח] בענין מצה וחמץ בפסח, שהמצה היא כמות הלחם כמו

שהוא, וכשנחמץ מתייפה ועולה למעלה, אך היפוי הוא שקר וכזב, כי לא ניתוסף על כמותו אפילו כל שהוא, רק השאור שבתוכו מנפח ומרבה כמותו למראית העין], וכמו כן הדבש שממתיק את המאכל, הנה באמת טעם המאכל בעצמותו אינו מתוק, רק כל מתיקותו מצד תערובת הדבש אשר בו, לזה אמרה תורה 'כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה', להורות כי עבודת ה' צריכה שתהיה אמיתית, לא שתהא נראית יותר ממה שהיא באמת, ויטעה האדם את עצמו שמרגיש יותר ממה שהוא מרגיש באמת.

זהו הוא יסוד גדול בעבודת ה', שלא הריבוי החיצוני הוא העיקר, רק הנקודה הפנימית האמיתית, וכמו שראיתי בספרי הצדיקים מסלאנים בשם הרה"ק רבי משה מקאברין זצ"ל שלקח פעם מעט טבק בין אצבעותיו, והראה ואמר "א ביסל אבער אכט", וזרק קצת טבק ושוב אמר, "נאך ווייניגער, א ביא אמת", היינו כי עדיף שתהיה העבודה מועטת, כמו נרגיר טבק, ובלבד שתהיה כנה ואמיתית.

ובתורת משה (ריש פר' תצוה) כתב שכן מצינו לענין הדלקת המנורה המרומזת על עבודת ה' ותורתו, שהעיקר הנדרש בה הוא האיות, שיהיה השמן מזוקק, שימשך אחר הפתילה, ואז גם אם הכמות מצומצמת, שנותן לה מדה שתהיה זולקת מערב עד בוקר ולא יותר, ידלק בכל זאת הנר המערבי כל היום, להורות כי בעבודתו יתברך אין הבדל בין רב למעט, אלא כמו ששינינו (פנחות קי) אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיסוין לבו לשמים, כלומר אפילו הממעיט בכמות עבודתו היא ריח ניחוח לה', בתנאי שיהיה האיות, שהוא כוונת הלב, זך ומזוקק לשם שמים, משא"כ אם האיות אינו מזוקק, אזי אפילו ירבה מצוות כחול אינם לריח ניחוח.

ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל מצוות ה' אשר לא תעשינה ואשמו, ונודעה החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר בן בקר לחטאת וגו' (ד, יג-יד)

יש להתבונן בענין פר העלם דבר של ציבור, כשטעו בית דין הגדול בהוראה וחטאו על ידם רוב ישראל או רוב השבטים (עי' הריו"ת

ישראל, בזמן שהיו מסתכלים כלפי מעלה ומכוונים לבם לשמים היו נותנים כח ותעצומות למשה רבינו להחזיק ידיו מודמים ולהשפיע ישועה, אבל כשהם לא הסתכלו כלפי מעלה, לא היה לו הכח בידיו להגביהם ולנשואם, אלא כנגד רצונו יניח ידו וגבר עמלק, וזה כמו שנתבאר, כי כח רבם של ישראל תלוי בזכות הציבור הנלווה אליו.

וכמו כן זקוקים מורי ומנהיגי העדה לתפילותיהם של ישראל, כמובא בשם הגאון **רבי עקיבא איגר זצ"ל** (אגרות סופרים אגרת יח בהגה) על מה שמתפללים (בסדרת ארבעה רבה) והאר עינינו בתורתך, שיש להקשות, תינתן תלמידי חכמים העוסקים בתורה שפיר מבקשים שיאיר ה' את עיניהם בתורתו, אך הלא רבים הם עמי הארץ ובעלי בתים שאינם עוסקים בתורה ואין להם בה שום ידיעה כלל, ולמה יתפללו תפילת שוא לזכות להארת עינים בתורה, וביאר כי 'עינינו הכוונה על עיני העדה, הם הרבנים והמנהיגים המורים ומדריכים את ישראל על מבועי התורה והיראה, עליהם מתפללים שיאיר להם הקב"ה בתורתו, כדי שיוכלו להורותם הדרך ילכו בה, מבלי שתצא ח"ו תקלה על ידם, [וכן פירש בפרי מגדים (סי' מז אשל אברהם ג)], וכל זה מטעם המבואר, כי הסייעתא דשמיא של עיני העדה תלויה בזכות הציבור המקושרים אליהם, לכן יש להם להתפלל עבורם, שאכן יזכו לסיוע מן השמים.

ובדרך זה כתב מרן הגה"ק **מסאטמאר זיע"א** (דברי יואל פרשה יז) לבאר דברי רש"י ז"ל בתחילת הפרשה (א, א) ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, צא ואמור להם דברי כיבושין, בשבילכם הוא נדבר עמי, שכן מצונו שכל ל"ח שנה שהיו ישראל במדבר כמנוחים, מן המרגלים ואילך, לא נתייחד הדיבור עם משה, והקשו המפרשים איה איפוא הם דברי הכיבושין שנצטווה לומר להם, והרי אדרבה, דברים אלו הם דברי שבח יקר וגדולה וכבוד לישראל, שאין הקב"ה מדבר עם משה אלא בשבילם, אמנם הפירוש הוא על דרך האמור, שהוכיח אותם בתוכחת מוסר, שכל כוחם וגדולתם של מנהיגי ישראל, עיני העדה, תלויה בהנהגתם ובכשרון מעשיהם של כלל ישראל, כי מכוחם הם נפעלים, ואין הקב"ה נדבר עמם אלא בזכותם, ומכיון שכן האחריות מוטלת על הציבור ליישר אורחותיהם, כדי שמכח זה יזכו מורי ומנהיגי ישראל לסייעתא דשמיא, וה' יאיר עיניהם בתורתו.

ה, לכאורה היה בית דין הגדול צריך להביא הקרבן, כפשטות לשון **החינוך** (מצוה קכ) שהבית דין חייבין להביא הקרבן ולא העושה על פיהם, וכלשון **הרמב"ם ז"ל** (שננת יב, א) בית דין חייבין להביא קרבן חטאת על שגגתן בהוראה אעפ"י שלא עשו הן בעצמן מעשה, שאין משגיחין על עשיית בית דין כלל אלא על הוראתן בלבד, ושאר העם פטורין מן הקרבן ואעפ"י שהם העושים מפני שתלו בבית דין, עכ"ל, אמנם יחד עם זאת מצונו שהיה הקרבן בא משל ישראל, כמו שכתב הרמב"ם אחר כך שמביאין כל הקהל, וביאר **בכסף משנה** (שם) שמה שמביאין הציבור בשביל הבית דין הם מביאים, יעויין שם, וגובים מכל ישראל. וקשה להבין, למה באמת לא יביאו הבית דין בעצמם הקרבן, הלא הם שגורמו את החטא, וישראל שעשו החטא בפועל נתלו בהם.

וביותר קשה מה שפסק הרמב"ם (שם) שגובים אפילו מאותן שלא חטאו, כדעת רבי יהודה (הריו"ת שם) שאם שבעה שבטים חטאו מביאין הם שבעה פרים, ואף אלו שלא חטאו מביאים על ידי החוטאים, ואינו מובן, אם שבעה שבטים חטאו מדוע מתחייבים אותם שלא חטאו להביא גם הם קרבן.

אכן נראה הענין, כי הסייעתא דשמיא של בית דין הגדול תלוי בכלל ישראל, ואם יצא מכשול מתחת ידם, שטעו בהוראה, זה נובע מחסרון הציבור כולו, על דרך אמרם ז"ל (בסדרת לד) שליח ציבור שטעה סימן רע לשולחיו, לכן כולם חייבים בכפרה, אף אלה שלא חטאו בפועל.

וכעין זה אמרו במס' ראש השנה (נט) לענין מלחמת עמלק, והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק (שם) י, יא), וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה, אלא לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים, ואם לאו היו נופלים, היינו כי אם כפשטות הכתוב שידידיו של משה עושות או שוברות מלחמה, למה לא השאיר ידיו פרושות לשמים כל משך זמן המלחמה, וממילא יתגברו ישראל, לזה אמר שהיה הדבר תלוי בישראל, כמו שביאר שם **מהרש"א ז"ל** שכח ידי משה היה תלוי ועומד במדריגתם של

לאחר הבדיקה אומרים "כל חמירא" כמו בכל שנה, ובבוקר של יום ג' שהוא עש"ק מבערים את החמץ כמו שעושים בכל שנה ביום י"ד, אבל עדיין אין אומרים "כל חמירא", כי עדיין משתמשים בחמץ כל יום עש"ק וביום שבת בבוקר, וע"כ אחר הביעור מניחים בצד את החמץ שעומד לאכילה ליום עש"ק, ולליל שב"ק, ולשב"ק בבוקר, וכמובן שמניחים רק חלות קטנות שנאכלות כולם.

באיזה כלים להשתמש בשבת

[ב] אודות לבשל ולחמם האוכל לשבת בכלי חמץ - דעתי שאינו כדאי, כי יש קושי בהדחתם וברחיצתם, אחר השימוש בהם, ולעומתם לבשל ולחמם בכלי של פסח, ולאחר הבישול לערותם לתוך כלי חמץ - ג'כ יש קושי, כיון שעל ידי העירוי מעלה הבל, ומכנים בליעות של הכלי חמץ בכלי של פסח, על כן העצה הנכונה

שואלין ודורשיין בהלכות החג

**פסקי הלכות מאת מרן רבנו זיע"א
בדיני 'ערב פסח שחל להיות בשבת'
מתוך דרשת שבת הגדול שנת תשס"ח**

בשבת הגדול צריך להזכיר קיצור הדינים וההלכות של ערב פסח, ובשנה זו נעורר בהלכות ערב פסח שחל בשבת.

זמן בדיקת חמץ, וזמן אמירת 'כל חמירא'

[א] בשנה זו זמן בדיקת חמץ הוא אור ל"ג בניסן, ולא באור י"ד.

והוא יסוד איתן לכל ימי חייו של הילד בראותו את אביו יושב ומסביר את ניסי ה', ומחדיר אמונה בלבבותם, וזה נשאר חקוק בלבם לדורות עולם. ויכול אני להעיד כי הגם שלפני היותי לבר מצוה יצאתי מבית אבי ומארץ מולדתי, מ"ט חקוקים בעצמותי ליל הסדר בו ישבתי עם אבי וצ"ל, ובהתרגשות של קודש החדיר בנו את האמונה, עד שנפל בחלשות בהגיעו לרחם נא בברכהמ"ז מחמת געגועיו לבניין ירושלם עיה"ק.

אמונה ב"ג עיקרים ובביאת המשיח

וצריך לנטוע בלבם של הילדים האמונה התמימה והשלימה, ולהחדיר אמונה ב"ג עיקרים, ואמונה בהשגחה פרטית, ומה טוב לחזור על ה"ג עיקרים בכל יום, כפי שנדפס בסידורים, והוא מועיל להחדת האמונה השלימה בלבבותינו, וכן להשריש את האמונה בביאת המשיח במהרה בימינו.

חינוך הבנים והבנות על טהרת הקודש

וביותר צריך לזוהר לחנך את הילדים הבנים והבנות בת"ת ובתי חינוך כשרים על טהרת הקודש, ולהדירכם על במתי התורה ויראת שמים טהורה, ויזהרו ביתר זהירות שלא יהיו בין התלמידים, אלה אשר החמיצו כבר, כי בדורנו דור שפל זה יש הרבה אשר נופלים ברשת כל מיני כלים מכלים שונים, כמו מכשירי הטלפון הטמאים, הקאטפיוטער עם האינטרנט רח"ל, וכמה כבר נפלו חללים על ידיהם, וזה אמרו הן לגבי ילדים צעירים המסתובבים בכל מיני כלים משחיתים, אשר צריך להיזהר מהם, ולהרחיק את ילדינו מאלו, גם אותם אלו המבוגרים הצריכים לכך, כמובן באופן הכי כשר, אבל עליהם להיזהר לא להחזיקם בבית, כי דרכם להלך ולהזיק, ושמירתם עליך שלא ליפול ברשת היצה"ר, וכלים אלו וכיוצא בהם הם גרועים מחמץ, ואסורים בפחות משהו, כי הם בבחינת שאור - שמחמץ גם את האחרים הבאים במגע עמם.

זהירות יתירה בכשרות המאכלים

צריכים זהירות גדולה במאכלים, כי חמורים דיני חמץ בפסח הרבה יותר משאר מאכלות אסורות, וגם לרבות כל השנה להיזהר במאכלות שיהיה הכל בהשגחה המעולה של העדה החרדית, כי בארץ ישראל כל פרי וירק יכול להיות חתיכה דאיסורא, משא"כ בשאר הארצות, ועל זה צריך השגחה יתירה כפולה ומכופלת שלא להכשל במאכל איסור.

ובזכות זה יזכנו השי"ת לחג כשר ושמח, ושנזכה להקריב קרבן הפסח במועדו, בבנין בית המקדש במהרה בימינו, בביאת גואל צדק, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים אמן.

למעשה הוא לבשל בכלי של פסח וליתן את המאכלים לכלים חד פעמיים של פלאסטיק, ולאכול בכלים אלו, וגם נכון להשתמש הכל בכלי פלאסטיק - חד פעמיים, כגון הכפות ומזלגות וכדו'.

זמן אכילת סעודה שלישית

ג] אם אפשר, נכון וראוי שמיד לאחר שאכל את הסעודה הראשונה, שיברך ברכת המזון, וימתין כחצי שעה, ומיד לאכול עוד סעודה קטנה כדי לצאת ידי חובת סעודה שלישית, אבל אם הזמן דחוק ולחוצץ, או אז יש לסמוך לדעת הפוסקים, שפסקו שאפשר לצאת ידי חובת סעודה שלישית בבשר או דגים בלבד, ויאכל אח"צ מאכלים אלו בלא פת. ואפילו אלו שמחמירים ואוכלים ב' סעודות בבוקר, ג"כ כדאי ונכון לאכול עוד מאכל אחר חצות.

החמץ להשתמש לשבת

ד] כמו כן מובן שיש להכין חלות קטנות לסעודות השבת, כדי שלא ישאר אחר הסעודה אפילו פרוסה אחת של חמץ, והפידורין שנשארו על השולחן ישליך לבית הכסא קודם זמן הביעור, ואח"כ ישטוף היטיב את הידיים.

זהירות יתירה בשיווי פירודי החמץ

ה] וכן יזהר היטב שלא ישאר חמץ על הכלים שאכלו בהם, וטוב לזוהר שלא יפול חמץ לתוך הכלים האלה, וכן צריך להיזהר מאד שלא ישאר פירודי חמץ על המפה שאכלו עליה חמץ, ולהכניס את המפה היכן שמונחים כלי החמץ.

ניקוי השיניים והרווחים שביניהם

ו] עוד יש לזוהר לנקות היטב היטב את השיניים, והרווח בין השיניים, ואם יש לו חורים בשנינו יש לנקותם ע"י קיסמי שיניים, גם יש להיזהר לכבד ולנקות את הרצפה, ולהשליך גם את הפירורים לבית הכסא, ואחר כל מעשה ביעור זו צריך לזכור לומר קודם זמן איסור הנאה "כל חמירא וחמיעא".

והנה בחג הפסח יש לנו ג עניינים, אותם צריכים לשנן וללמוד ולהקפיד עליהם ביתר שאת ועוז:

א) והגדת לבנך ב) להחדיר אמונת אומן בבנינו ג) ההקפדה על כשרות האכילה

בעניין והגדת לבנך, יש להסביר לילדים כפי הבנתם, כל ענין סיפור יציאת מצרים שהוא יסוד האמונה ולדבר עמהם בניסי ה' אשר עשה עמנו, ואותנו הוציא מצרים, ועדיף לדבר בענייני סיפור יציאת מצרים, ולהרחיב בהם, מאשר להקפיד לאכול האפיקומן לפני חצות, וכך גם נהג מרן החת"ס זיע"א, כי מצוות סיפור יציאת מצרים - והגדת לבנך הוא מדאורייתא, וכמ"ש שהאמונה התמימה תלויה בזה,

המסורה הברורה גוברת על כל הראיות שבתורה

בגמ' (פסחים טו.) תנו רבנן הלכה זו נתעלמה מבני בתירא, פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת, שכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו, אמרו כלום יש אדם שיודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו, אמרו להם אדם אחד יש שעלה מבבל

כך קבל משמיעה ואבטליון, וכמו דאיתא (ירושלמי שם לט), ובירושלמי שבת (15) כל תורה שאין לה בית אב אינה תורה.

במסירות נפש לתורה זוכים לעלות לגדולה

והקשו בירושלמי ולמה נתעלמה הלכה מהם, כלומר, היתכן וגדולי הדור ונשיאי הדור לא יזכרו איך נוהגים בערב פסח שחל בשבת, ותירצו בירושלמי כדי לתת גדולה להלל.

ויש להסביר דהלל זכה למה שזכה - להיות נשיא הדור, מפני שלמד תורה במסירות נפש מפי שמעיה ואבטליון, וכמו שאמרו חז"ל (יוסא לה): אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרפיעיק, חציו היה נותן לשומר בית המדרש, וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו, פעם אחת לא מצא להשתכר, ולא הניחו שומר בית המדרש להיכנס, עלה ונתלה, וישב על פי ארובה כדי שישמע דברי אלקים חיים מפי שמעיה ואבטליון, אמרו אותו היום ערב שבת היה ותקופת טבת היתה וירד עליו שלג מן השמים, כשעלה עמוד השחר אמר לו שמעיה לאבטליון, אבטליון אחי בכל יום הבית מאיר והיום אפל, שמא יום המעונן הוא, הציצו עיניהן וראו דמות אדם בארובה, עלו ומצאו עליו רום שלש אמות שלג, פרקוהו והרחיצוהו וסיכוהו והושיבוהו כנגד המדורה, אמרו ראוי זה לחלל עליו את השבת.

זה הוא אותו הלל שזכה להעביר המסורה וההלכה הברורה לדור הבא, כי למד במסירות נפש ממש את התורה, ומדה כנגד מדה זכה לעלות לגדולה, בדבר שהוא משום חילול שבת לצורך מצוה, ע"י שזכר את דין ערב פסח שחל בשבת.

וזהו נמצאו למדין שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, והקב"ה משלם בין לטוב ובין למוטב ח"ו, ואינו נשאר בע"ח לשום בריה שבעולם.

והלל הבבלי שמו, ששימש שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון ויודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו, שלחו וקראו לו, אמרו לו כלום אתה יודע אם הפסח דוחה את השבת אם לאו, אמר להם וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת, והלא הרבה יותר ממאתים פסחים יש לנו בשנה שדוחין את השבת, אמרו לו מנין לך, אמר להם נאמר מועדו בפסח, ונאמר מועדו בתמיד, מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת אף מועדו האמור בפסח דוחה את השבת, ועוד קל וחומר הוא, ומה תמיד שאין ענוש כרת דוחה את השבת, פסח שענוש כרת אינו דין שדוחה את השבת, מיד הושיבוהו בראש ומינוהו נשיא עליהם, והיה דורש כל היום כולו בהלכות הפסח, התחיל מקנטרן בדברים אמר להן מי גרם לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם, עצלות שהיתה בכם, שלא שמשתם שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון, אמרו לו, רבי, שכח ולא הביא סכין מערב שבת מהו, אמר להן הלכה זו שמעתי ושכחתי אלא הנח להן לישראל, אם אין נביאים הן בני נביאים הן למחר מי שפסחו טלה תוחבו בצמרו מי שפסחו גדי תוחבו בין קרניו, ראה מעשה ונזכר הלכה, ואמר כך מקובלני מפי שמעיה ואבטליון.

ובירושלמי (פסחים לט) איתא בזה עוד, אף על פי שהיה יושב ודורש להן כל היום, לא קיבלו ממנו עד שאמר להן יבוא עלי, כך שמעתי משמעיה ואבטליון, כיון ששמעו ממנו כן עמדו ומינו אותו נשיא עליהן, כיון שמינו אותו נשיא עליהן התחיל מקנטרן בדברים ואומר מי גרם לכם למצרך לבבלי הזה, לא על שלא שמשתם לשני גדולי עולם לשמעיה ואבטליון.

והנה מכאן ראינו שלימוד התורה והמשך המסורה צריכה לרב, ואע"פ שהביא עליהם ראיות במשך כל היום מן התורה, שצריך להקריב קרבן פסח בשבת, מכל מקום לא קבלו ממנו, עד שאמר כי

הוצאת הגליון נתרם

מאת מנהיגי עדת ישראל הדרתו פעיה"ק

ב"ק אדמו"ר מווערדאן שליט"א

לעילוי נשמת אביו ב"ק אדמו"ר מווערדאן

הרה"ק רבי יוסף בן רבי אהרן משה לייפער יע"א

גלב"ע ו' ניסן תש"פ ת.נ.צ.ב.ה.

ישיא ברכה מאת ה' להמשיך עוד רבות בשנים בעבודת הקודש ולהאיד את בית ישראל, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, ולא תמוש טובה וברכה מביטו לעולמים.

הוצאת הגליון נתרם

על ידי ידידנו הנכבד
נ"ג חביב למרן רבנו זיע"א

הרה"ק רבי אלהו חיים

בערטמאן שליט"א

בן הרה"ק רבי מרדכי בערטמאן שליט"א
חתן הרה"ק רבי לוי יצחק מעמדים שליט"א

לרגל שמחת הולדת בתי למז"ט

הוצאת הגליון נתרם

על ידי מעלת כבוד

הנאמן רבי יצחק יונה

טורעצין שליט"א

ר"ט ושנול רוחני ודושיבה הגולה
"חכמת השורה" של שרן רבנו זיע"א

לעילוי נשמת אביו הנאמן הגדול

רבי אלעזר צדוק בן רבי יצחק יונה וזק"ל
בנעמ"ס "סתנה טוענת"

גלב"ע י"ב ניסן תשנ"ח ת.נ.צ.ב.ה.
זכות הרבים תעמד לו להתנחך בסילוי כל שאלות
ליב לטובה ולא תמוש טובה וברכה מביטו לעולמים.

הודעה חשובה לכלל קוראי הגליון הי"ו

גליון המוגדל במיוחד לכבוד חג הפסח
ויפיע כעזרה בשבוע הבא, פרשת צו - שבת הגדול הבעל"ט

הרוצים לקחת חלק בזכות הופעת הגליון והפצתו הגיהבת

ניתן ליצור קשר עד יום ג' פרשת צו בלבד, בטלפון המערכת: 043-13-66-13

י"ל ע"י מערכת "משולהבא דמלכא"

לתרומות והנצחות, הערות והארות

טל' 13-66-13-043 | פקס 077-470-1746

